

Maisted (FP):

Med hensyn til energiministerens redegørelse skulle man sådan set nok begynde bagfra, idet energiministeren fremhæver, at Danmark er et eksempel til efterfølgelse for resten, underforstået resten af verden, og man må jo lade energiministeren, at han sætter ikke sit lys under en skæppe.

I stedet for at tale om spådomme om fremtiden var det måske mere interessant at se, hvordan tingene reelt forholder sig.

I 1981 importerede Danmark 95 pct. af de energistoffer, samfundet havde behov for, så det, denne redegørelse omhandler, er jo, hvad man håber på at man ad centralistisk, socialistisk vej kan opnå, og da skal det være sagt med det samme, at selvfølgelig går fremskridtspartiet imod en sådan plan. Vi går ind for fri markedsdannelse og fri markedsmechanisme, som hele tiden har bevist sin styrke og har betydet, at forbrugeren får det billigst mulige produkt.

Når vi har opnået – som det bliver fremhævet – en særdeles stor besparelse på varmesektoren, skyldes det selvfølgelig de meget høje energipriser, og det skyldes ydermere den himmelflugt, som ministeren og den socialdemokratiske regering er årsag til ved at forhøje disse priser med godt en tredjedel på grund af skatter og afgifter. Det er simpelt hen den økonomiske nød hos befolkningen, der gør, at man foretager besparelser, og det, man har i overskud, prøver man selvfølgelig på at anvende fornuftigt, så man nedsætter den økonomiske byrde. Det er jo meget mærkeligt, at dér har regeringen ikke noget imod at anvende de frie markedsmechanismer og få folk til at isolere i udstrakt grad for at få lempet den økonomiske byrde.

Men den positive del af det, der er foretaget i det danske samfund, har regeringen ikke haft nogen indflydelse på. Det er elværkernes import af kul, idet de har omstillet deres forbrug fra olie til kul. Tværtimod har vi oplevet gang på gang, at denne socialdemokratiske regering gør alt for at sabotere dette arbejde. Det har den gjort ved at udsende bandbuller mod regeringen i Sydafrika, hvorfra vi har en stor import af kul, og sidst har udenrigsministeren endog forbudt tre sydafrikanske tennisspillere at deltage i en tennisturnering i Danmark.

På den anden side må han acceptere det forhold, at vores import af kul fra Sydafrika er stærkt stigende, fordi hans røde venner i Polen ikke har været i stand til at levere det, man havde forventet. Det vil altså sige, at det positive, vi endnu har set med hensyn til energipolitikken, er foretaget af befolkningen og af elværkerne.

Så omhandler redegørelsen også varmeplanlægningen, og her ved vi jo alle sammen, at energiministeren er kommet noget i vanskeligheder, fordi hans tanker ikke helt stemmer overens med de kommunale selskabers og dansk industris tanker om, hvordan man skal udnytte f.eks. naturgassen. Der er kommuner, der hellere vil have kraftvarme, fordi de finder, det er billigere, og der er virksomheder, der siger, at deres køb af gas er afhængigt af omkostningsbestemte priser. Det er oplagt, at ministeren forsøger sig med en form for studehandel ved at sige til en del af industrien: nu kan I få billig gas. Og på den anden side skal vi have gennemført en strammere styring af hensyn til D.O.N.G. og de lokale selskaber, for at de kan sælge deres naturgas.

Der er også et afsnit om olien, og den måde, man har ført revolverpolitik på over for A. P. Møller i forbindelse med koncessionerne, begrundet overhovedet ikke, at det danske samfund ikke skulle være i stand til at få en økonomisk gevinst gennem den olie, der bliver taget op. Det er simpelt hen et skatte-teknisk spørgsmål, og da har næsten samtlige partier jo sagt, at de var interesseret i at lave en fornuftig skattemæssig ordning; det har endog A. P. Møller og DUC tilsluttet sig, så der skulle ikke have været noget grundlag for at gennemføre en ændring af indgåede aftaler, lave tillidsbrud og omgå et begreb som ordholdenhed, som jo normalt er kendetegnet for et sundt virke i dansk erhvervsliv.

Alle disse ting har den socialdemokratiske regering tilsidesat for at opnå tvivlsomme fordele, for først om mange år kan vi bedømme, hvordan det går for det danske samfund, når den socialdemokratiske regerings ideer om indgåelse af nye koncessioner slår igennem. Det kan jo være, at verdensmarkedet og de faldende oliepriser vil stille sig alvorligt i vejen for denne socialdemokratiske tankegang.

Der er klart nok et kapitel om naturgasen, og da er det ejendommeligt at se, at det